

Sygn. akt IV KK 591/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **K. K.**

skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 4 lutego 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego - na
niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt III K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do skazanego K. K. i
sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w G. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że w dniach bliżej nieokreślonych w okresie pomiędzy sierpniem 2016 roku a listopadem 2016 roku w G., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił S. P. i R. Z. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości łącznej nie mniejszej niż 700 gram, tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt III K (...), Sąd Rejonowy w G. uznał oskarżonego K. K. za winnego popełnienia opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, tj. czynu wypełniającego znamiona występkę z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki dziennej ustalając na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby, a na podstawie art. 72 § 1 pkt 7 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od przebywania w środowiskach i miejscach gdzie przebywają osoby, mogące mieć kontakt ze środkami odurzającymi i psychotropowymi; na mocy art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora; na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści bezpośrednio osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt III części wstępnej wyroku w postaci pieniędzy w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych.

Wyrok zawierał także rozstrzygnięcia dotyczące oskarżonego S. P. i R. Z., w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów procesu.

Powyższy wyrok zaskarżył, co do K. K. w całości na niekorzyść, Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, który podniósł w kasacji zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegającego na dokonaniu wadliwej kontroli załączonego przez prokuratora do aktu oskarżenia i

zmodyfikowanego jedynie w zakresie obowiązku, o którym mowa w art. 72 § 1 pkt 7 k.k., wniosku o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar oraz - na podstawie art. 45 § 1 k.k. - przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa, w wyniku czego doszło do jego uwzględnienia pomimo, iż okoliczności popełnienia zarzucanego K. K. występkę oraz postulowana we wniosku, podlegająca przepadkowi kwota korzyści majątkowej, uzyskanej z przestępstwa, przyjęta wyłącznie na podstawie sprzecznych z pozostałymi ustaleniami wyjaśnień oskarżonego, budziły wątpliwości, jak również do pominięcia - z rażącym naruszeniem art. 413 § 1 pkt 4 oraz § 2 pkt 1 k.p.k. - przepisu art. 12 k.k. w kwalifikacji prawnej przypisanego K. K. czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, którego popełnienie zarzucono mu w akcie oskarżenia i w opisie którego ujęto wielość zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do K. K. i o przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna. Skarżący ma bowiem rację, gdy twierdzi, że zaskarżone orzeczenie zapadło w wyniku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w art. 335 § 2 k.p.k., o wydanie wyroku skazującego na posiedzeniu, mimo tego, że nie zachodziły podstawy do wyrokowania w tym trybie.

Zgodnie z ostatnio powołanym przepisem „prokurator może dołączyć do aktu oskarżenia wnioski o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany mu występki, uwzględniających też prawnie chronione interesy pokrzywdzonego, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, oświadczenia dowodowe złożone przez oskarżonego nie są sprzeczne z dokonanymi ustaleniami, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Do wniosku stosuje się odpowiednio przepisy § 1 zdanie piąte i § 3 zdanie drugie. Do aktu oskarżenia nie stosuje się przepisów art. 333 § 1 i 2”. Jest przy tym oczywiste, że zawarta we wniosku propozycja

rozstrzygnięcia sprawy musi być zgodna z przepisami prawa materialnego i procesowego. Obowiązkiem sądu, który rozpoznaje ów wniosek na posiedzeniu, jest dokładne skontrolowanie go pod kątem spełnienia wymogów formalnych oraz aktualizacji przesłanek wskazanych w art. 335 § 2 k.p.k., a nadto zbadanie zgodności propozycji zawartych we wniosku z prawem. Stwierdzenie, że wskazane wyżej warunki nie zostały spełnione, a wniosek nie odpowiada przepisom prawa, skutkuje niemożnością jego uwzględnienia i koniecznością rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2019 r., III KK 701/18, LEX nr 2603318).

W analizowanej sprawie sąd, co trafnie podniesiono w kasacji, nie wywiązał się z ciążących na nim obowiązków.

Nie zauważył bowiem niezgodności pomiędzy treścią aktu oskarżenia a wnioskiem o skazanie w trybie konsensualnym. W akcie oskarżenia zakwalifikowano zachowanie oskarżonego jako czyn popełniony w warunkach art. 12 k.k. Zaś we wniosku o skazanie przepisu tego nie powołano. W kwalifikacji prawnej czynu zamieszczonej w komparycji wyroku i finalnie w sentencji wyroku, również brakuje art. 12 k.k.

Ponadto wątpliwości budzą okoliczności popełnienia przez K. K. zarzuconego mu przestępstwa, jak też wysokość uzyskanej z niego korzyści majątkowej. O ile bowiem K. K. wyjaśnił, że udzielił S. P. i R. Z. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości łącznej nie większej niż 700 gramów i uzyskał z tego korzyść majątkową w kwocie około 1000 zł (k. 161 v.), o tyle S. P. i R. Z. złożyli w tej kwestii zdecydowanie odmienne depozycje procesowe.

S. P. wyjaśnił w trakcie przesłuchania przez prokuratora, że K. K. dostarczał im marihuanę około 5 razy. Początkowo dostarczał im po 50 – 100 gramów tego środka, ale podczas ostatnich dostaw przekazywał im po 200 gramów. Łącznie dostarczył im 800 gramów marihuany, z czego sami wypalili mniej niż 10 %. Marihuanę sprzedawali po 40 zł za 1 gram, z czego 30 zł oddawali K. a 10 zł zostawiali sobie. Ze sprzedaży marihuany dostarczonej podczas dwóch ostatnich dostaw oddawali K. K. kwotę 28 zł za 1 gram, 12 zł zostawiając sobie (k. 83 v.). Podobnej treści wyjaśnienia S. P. złożył podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego. Wówczas jednak jako kwotę przekazywaną K.

K. ze sprzedaży 1 grama marihuany wskazał wyłącznie kwotę 30 zł (k. 57 v. – 58). Taką kwotę - jako kwotę przekazywaną K. K. ze sprzedaży 1 grama marihuany - podał również R. Z. (k. 66 v. – 67 v., 76 – 76 v.). Wyżej wymienili byli również konsekwentni co do ilości marihuany otrzymanej od K. K., określając ją na 800 gramów.

Przywołane oświadczenia wiedzy są zatem sprzeczne z wyjaśnieniami K. K., co dotyczy w szczególności kwoty korzyści majątkowej uzyskanej przez w/w z przestępstwa. Nawet bowiem jeśli przyjąć, że K. K. udzielił wyżej wymienionym łącznie 700 gramów marihuany, to kwota korzyści majątkowej uzyskanej przez niego z tych transakcji – w świetle wyjaśnień S. P. i R. Z. – jest wielokrotnie wyższa niż 1000 zł.

Powyższe uwagi prowadzą do konkluzji, że skarżący ma rację twierdząc, iż zaskarżony wyrok zapadł w wyniku rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k. i w konsekwencji musiał być – w stosunku do K. K. - uchylony, a sprawę w tym zakresie należało przekazać Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd pierwszej instancji, związany wskazaniem i zapatrywaniem prawnymi Sądu Najwyższego (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), zobowiązany będzie, tym razem w sposób pełny, przeprowadzić postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności karnej K. K. za zarzucony mu czyn, a następnie wydać rozstrzygnięcie odpowiadające standardom sprawiedliwości materialnej i proceduralnej.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.